

KONGRES MIĘDZYNARODOWEGO ZWIĄZKU LEŚNYCH INSTYTUTÓW BADAWCZYCH w ZÜRICHU: 11.IX.1949 r.

Na konferencji Instytutu Badawczego Leśnictwa w dniu 4 kwietnia 1949 r. (Patrz str. 225) ob. dyr. Kreutzinger wygłosił referat o pracach delegacji polskiej na Kongresie Międzynarodowego Związku Leśnych Instytutów Badawczych w Zürichu. Podajemy skrót tegoż.

Instytut Badawczy Leśnictwa reprezentowali: ob. inż. St. Schabiński ob. dyr. inż. M. Kreutzinger, ob. prof. dr T. Włoczewski i ob. dr. J. Bartkiewicz-Jabłońska.

Kongres został zwołany przez dotychczasowego prezydenta Związku prof. Lönnrotha z Finlandii i sekretarza generalnego prof. Petrini ze Szwecji. Udział w nim wzięli przedstawiciele: Austrii, Belgii, Danii, F. A. O., Finlandii, Francji, Holandii, Norwegii, Polski, Szwajcarii, Szwecji, U.N.E.S.C.O., Wielkiej Brytanii i Włoch. Otwarcie nastąpiło dnia 6 września 1948 r., obrady dotyczyły przede wszystkim reorganizacji Związku i jego współpracy z innymi organizacjami w ramach Organizacji Narodów Zjednoczonych, a więc przede wszystkim F.A.O. i U.N.E.S.C.O. W wyniku obrad Związek zachował swój statut i swoją samodzielność, a jego organami pozostały: Wydział Międzynarodowy, Wydział Stały i Prezydent.

Dla współpracy z F.A.O. została powołana specjalna komisja, przy czym organizacja ta ma objąć sekretariat, archiwum i księgowość Związku, rozdzielać materiały naukowe i sprawozdania, realizować rachunki zgodnie z uchwałami Wydziału Stałego Związku, udzielać subwencji dla publikowania wyników lub dla prowadzenia określonych prac badawczych, oraz ma prawo stawiać propozycje odnośnie działalności Związku. W Wydziale Międzynarodowym i Stałym F.A.O. posiadać będzie swojego reprezentanta w charakterze obserwatora i doradcy.

Prezydentem Związku został wybrany prof. M. H. Burger, dyr. l'Institut fédéral de recherches forestières w Szwajcarii, wiceprezydentem zaś prof. A. Pavari z Włoch — dyr. La Stazione Sperimentale di Silvicoltura we Florencji.

Prace kongresu prowadzone były w czterech komisjach: 1) bibliograficznej, 2) nasiennej i topolowej, 3) gleboznawczej, 4) badania drewna.

Komisja bibliograficzna rozpatrywała możliwości scalenia bibliografii leśnej przy F.A.O. co jednak uzależniono od przyszłej formy Sekcji Leśnej przy tej organizacji oraz uchwaliła dezyderat, ażeby przy tej sekcji powstała komisja kwali-

fikująca publikacje wydawane w krajach o mniej poczytnych językach do tłumaczenia i wydawania w językach światowych. Komisja nasienna i topolowa rozpatrywała wyniki międzynarodowych doświadczeń z roku 1938/9 nad rozwojem sosen i świerków pochodzących z różnych krajów europejskich. Z trzech grup pochodzenia: wschodniej, zachodniej i skandynawskiej, najlepsze wyniki otrzymano dla grupy wschodniej. Komisja badania drewna ustaliła jako najpilniejsze zadania w tej dziedzinie: prace badawcze 1) nad zmniejszeniem ilości odpadów w przemyśle mechanicznej obróbki drewna, 2) nad wykorzystaniem drewna niższej jakości i odpadów drzewnych w lesie i w przemyśle, 3) nad możliwościami dalszego obniżania wymagań technicznych w stosunku do surowca drzewnego przeznaczonego do dalszego przerobu. Komisja gleboznawcza nie przejawiała większej aktywności.

Wydziałowi Stałemu pozostawiono wykonanie wszystkich uchwał i wprowadzenie w czyn dezyderatów. Na nim spoczywa również obowiązek organizowania dalszej współpracy międzynarodowej w reprezentowanej przez Związek dziedzinie.

W czasie kongresu wygłosili referaty: dyr. W. H. Guillebaud delegat Wielkiej Brytanii — „The problems of afforestation in Great Britain“, prof. H. Pallmann, delegat Szwajcarii „Die Zusammenarbeit von Bodenkunde und Pflanzensoziologie“, prof. G. Piccarolo, delegat Włoch, — „Expériences faites dans la culture du peuplier“ i prof. M. Ros, delegat Szwajcarii — „Etat actuel et perspectives des constructions en bois dans le domaine du génie civil“. Poza tym odbyto trzy wycieczki naukowo krajoznawcze, jedną do Lasu Szkolnego Politechniki w Zürichu i powierzchni doświadczalnych Instytutu Badawczego w Zürichu, drugą do Rheinau, Marthalen i słynnego wodospadu na Renie pod Schaffhausen, trzecią o charakterze technologicznym do Cham do fabryki płyt pilśniowych „Pavatex“.

Przed zakończeniem kongresu wpłynęła depesza z poselstwa sowieckiego z wyrazami pozdrowień od Radzieckiej Nauki Leśnej oraz z wyrażeniem chęci bliższej współpracy z instytucjami zrzeszonymi w M.Z.L.I.B.

Udział delegacji polskiej, poza pracą w komisjach: ob. prof. Włoczewskiego w komisji nasiennej i topolowej, oraz ob. dr. Bartkiewicz-Jabłońskiej i ob. dyr. Schabińskiego w komisji badania drewna, charakteryzuje co następuje: Przed pierwszym posiedzeniem Wydziału Międzynarodowego (skupiającego po jednym przedstawicielu każdego z państw reprezentowanych w Związku) w dniu 6 września, doszło do wiadomości delegacji polskiej, że istnieje zamiar wprowadzenia do Związku przedstawicieli Niemiec i Hiszpanii Frankistowskiej. Delegacja polska, korzystając z poparcia delegatów Francji i Włoch przeciwstawiła się zdecydowanie tym zamiarom, a to z uwagi na to że zarówno Niemcy jak i Hiszpania nie należą do Narodów Zjednoczonych, oraz, że traktat pokojowy z Niemcami nie został jeszcze podpisany. Nad wnioskiem polskim wywiązała się obszerna dyskusja, jednak do głosowania nie doszło, gdyż jeden z delegatów Anglii — mr. Benksin stwierdził, że Niemcy nie mają prawa głosu, a zostali wydelegowani przez władze okupacyjne jedynie jako obserwatorzy dla zachowania ciągłości pracy na przyszłość. Delegat Hiszpanii ustąpił dobrowolnie na skutek osobistych perswazji, wniosek zaś polski został przyjęty bez sprzeciwu.

Najważniejszym jednak sukcesem delegacji polskiej było uzyskanie miejsca w Wydziale Stałym (Zarząd Związku) co gwarantuje wpływ na działalność Związku. Chociaż ustępujący Wydział Stały nie zgłosił kandydatury delegata Polski do nowych władz, polska delegacja postawiła odpowiedni wniosek, który został przyjęty jednomyślnie.

Zamknięcie kongresu nastąpiło dnia 11 września. Po kongresie delegacja polska, odbyła, na zaproszenie leśników szwajcarskich, podróż po lasach Szwajcarii. Celem tej wycieczki, która trwała od 13 do 29 września było zapoznanie Polaków z osiągnięciami leśnictwa szwajcarskiego w dziedzinach: 1) przebudowy drzewostanów w celu uzgodnienia ich z siedliskiem, 2) wprowadzenia rębni gniazdowej, 3) sposobów pielęgnowania drzewostanów, 4) odnowiania gatunków nieznoszących ocienienia. W czasie wycieczki Polacy spotykali wszędzie niezwykle staranne jej przygotowanie i wyjątkowo gościnne przyjęcie ze strony gospodarzy.